HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen: Kvindens Ligeberettigelse med Manden.

Fredssagen: Krigs Forebyggelse ved Voldgift.

Arbejdersagen: Lige Ret og Adgang for alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 2. Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement gennem Postkontorerne. 60 Øre pr. Kv.

Kjøbenhavn, den 1. August 1888.

I. Aargang. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

Nordisk Kvindesagsmøde den 14., 15. og 16. Juli 1888.

Naar vi nu ser tilbage paa dette vort første Nordiske Kvindesagsmøde, saa føler Kvindelig Fremskridtsforening først Trang til at bringe sin dybtfølte Tak til alle vore nordiske Brødre og Søstre, der kom hertil for at gøre dette Møde til en Fest. Alt hvad vi havde haabet og ønsket gik tilfulde i Opfyldelse — ja langt over vore Forventninger.

Hvor mange menneskekærlige Tanker er her ikke blevne udtalte, hvor mange Øren og Hjærter er her ikke blevne aabnede for Kvindesagens berettigede Krav? — Og beviste den hjærtelige Stemning, der herskede blandt Deltagerne, ikke, at det var en stor Fællessag, som havde samlet os — hvor alle ligesom kappedes om at give det bedste, de ejede, og hvor vi Kvinder følte, at Haand i Haand med Manden stævne vi for fulde Sejl imod vore Ønskers Maal:

Ret for alle, Uret for ingen.

Disse mangelfulde Referater — som ikke magte at give Klangen i Røsten, Varmen i Ordet, Ilden i Øjet eller Gløden paa Kinden, sendes dog som et lille Mindeblad til dem, som deltog i Mødet, og som en Beretning og en Indbydelse til dem, der ikke var tilstede, om at slutte sig fast til og tage Arbejdet op med Kvindelig Fremskridtsforening til en sund Udvikling for Kvinderne.

Der havde forinden Mødet meldt sig 300 udenbys og udenlands, og ved Mødets Slutning viste det sig, at det havde været besøgt af ca. 700 Mennesker.

Fredag Aften den 13de samledes man til et forberedende Møde i Studentersamfundets Sal.

Salen var festlig smykket, og man saa forventningsfulde Ansigter spejde efter at gøre personlig Bekendtskab med de paa Forhaand kendte Forkæmpere for Kvindesagen. Salen var temmelig fyldt, skønt ikke nær alle Gæster endnu var komne til Mødet.

Fru *Johanne Meyer* aabnede Mødet:

Det er bleven mig betroet, paa Kvindelig Fremskridtsforenings Vegne, at byde Gæsterne velkommen. Endskønt jeg ser det som en Ære, er jeg dog meget undselig derved, da jeg tilfulde føler vor Forenings Fattigdom overfor de rige Gæster. Kvindelig Fremskridtsforening er nemlig en af dem, som ligger paa Skyggesiden af Samfundet, paa hvilken hverken Statens eller Kommunens naadige Sol skinner, saa forstaar De nok, at vi kan føle os fattige og ringe.

Men det var netop Erkendelsen af denne Fattigdom, der gav os Mod til at indbyde Eder. Dette lyder maaske som en Modsigelse, men i Virkeligheden er det Sandhed.

Vi havde nemlig her i Vinter stærkt følt det Pinagtige i vore politiske Forhold — ikke saaledes, at her ikke var arbejdet i Kvindesagen — tværtimod, her var gjort et stort Arbejde, men ikke naaet Resultater. Vi følte os som Mathilde i B. Bjørnson: »De nygifte«, da hun sagde: »Jeg trænger til at fylde min Sjæl med store Billeder, ellers er der noget, der dør i mig.« — Saadan tænkte vi, og saa sendte vi Bud efter Eder, thi vi vidste, at der rundt om i Danmark sad gode Kvinder, der tænkte og følte som vi, men fremfor alt vidste vi, at der i Norge, Sverig og Finland fandtes Kvinder, der havde gjort et stort Arbejde i Kvindesagen, at naar de kom til os, saa vilde de igen tale Haabet og Glæden op i os, saa vi kunde arbejde videre — og I forstod os, og I kom.

Men jeg vil ikke skjule, at vi har haft store Betænkeligheder ved at indbyde Eder — thi som jeg sagde, vor Forening tæller ikke faa Kvinder som Medlemmer, der høre til Arbejderne, og at de ikke er Kapitalister, er jo en kendt Sag; vi se os derfor ikke istand til at vise Gæstfrihed i den Udstrækning, som vi saa gærne vilde. Taleren fortalte derfor om den gamle Skik, at Gæsterne ved Gilderne selv bragte Maden med, hvilket ingenlunde forringede Festligheden, men derimod havde til Følge, at enhver følte: